

Virginia
ANDREWS®

*Delia's
geluk*

Het spannende vervolg op *Delia's vlucht*

Proloog

Als ik omlaag kijk door het raam van mijn slaapkamer, zie ik dat señor Casto een van de tuinlieden van mijn tante de huid volscheldt omdat hij volgens hem slordig werk aflevert. Señor Casto is dermate geërgerd en opgewonden alsof hij de eigenaar en niet slechts de beheerder is van het landgoed. Ze boft dat ze zo'n toegewijde employé heeft, maar ik denk dat zijn toewijding en trouw meer de overleden echtgenoot van mijn tante, señor Dallas, gelden dan haarzelf. Hij praat vaak heel innemend en hartelijk over hem, zij het meestal niet in aanwezigheid van mijn tante.

Casto zwaait met zijn armen en beweegt zijn handen in alle richtingen. Ik moet erom lachen, want het lijkt of zijn handen proberen weg te vliegen van zijn polsen, maar steeds weer midden in de lucht gevangen worden en teruggebracht.

De tuinman, een klein, mager mannetje, wiens maïsgele sombrero minstens twee maten te groot is, staart uitdrukingsloos voor zich uit en houdt de hark vast zoals een profeet zijn staf. Zijn gezicht is verborgen in de schaduw. Hij wacht geduldig, nu en dan knikkend. Ik weet zeker dat hij bij zichzelf denkt: Dit is straks weer voorbij, straks is het tijd voor de lunch. Met de andere tuinlieden zal hij dan in de schaduw van de palmbomen van mijn tante gaan zitten. Ze zullen hun Corona-bier drinken, en misschien wat bonen en salsa eten.

Soms kijk ik naar ze als ze zachtjes praten en lachen, en als ik dat doe, ben ik jaloers op hun onderlinge gesprekken. Ik weet dat ze alleen Spaans spreken, en ze praten vast en zeker over Mexico, hun familie, en de wereld die zij, net als ik, hebben achtergelaten. Ondanks de armoede en de ontberingen van het dagelijks leven in het landelijke Mexico, was je er tevreden, omdat je woonde in de plaats

waar je geboren en getogen was, en je je op je gemak voelde met het land, de bergen en de wind, zelfs met het stof, omdat het allemaal vertegenwoordigde wie en wat je was.

Het weer en het landschap hier in Palm Springs zijn niet veel anders dan in mijn dorp in Mexico, maar ze zijn niet van mij. Ik bedoel dat niet in de zin van iets bezitten. Het land maakt meer aanspraak op ons dan wij op het land. En dat gaat op voor ons allemaal, waar we ook geboren zijn. Nee, ik bedoel dat ik nog steeds een vreemde ben hier.

Ik vraag me af of ik ooit een echte *norteamericana* zal worden. Zullen mijn opleiding, de rijkdom van mijn tante, mijn nicht en neef, en de vrienden die ik hier de laatste twee jaar heb gekregen en nog zal krijgen, me echt veranderen? Belangrijker is waarschijnlijk de vraag of zij me ooit als een van hen zullen accepteren, of dat ze me eeuwig zullen blijven behandelen als een vreemde, een immigrant? Zullen ze me uiteindelijk gaan zien als mijzelf en niet als 'een van die anderen'? Wat moet ik opgeven om volledig door hen te worden geaccepteerd?

Kan ik niet blijven koesteren wat ik liefhad en nog steeds liefheb van mijn volk, mijn geboorteland, mijn voedsel, mijn muziek, en mijn erfenis, en toch deel uitmaken van dit fantastische land? Behalve de hier geboren Amerikanen, was dat niet wat alle anderen die hier kwamen hadden en behielden? Italianen, Duitsers, Fransen en anderen houden vast aan hun zegswijzen, hun eigen gerechten, en hun voorouderlijke herinneringen. Waarom kunnen wij dat dan niet?

Bijna anderhalf jaar geleden stond ik bij de deur van de bus in Mexico City en nam afscheid van Ignacio Davila, de jongeman van wie ik hield en die ik dacht voorgoed in de woestijn te hebben verloren toen hij en ik terugvluchtten naar Mexico. Hij vluchtte omdat hij en zijn vrienden wraak hadden genomen op het vriendje van mijn nichtje Sophia, Bradley Whitfield, die mij verkracht had. Tijdens de gewelddadige confrontatie werd Bradley door een raam gegooid en het gebroken glas sneed een slagader door. Hij was samen met een ander meisje dat hij bezig was te verleiden, Jana Lawler, maar ze belde niet snel genoeg om medische hulp, en hij bloedde

dood. Ignacio's vrienden werden opgespoord, bekenden om strafvermindering te krijgen en werden naar de gevangenis gestuurd. Maar via een vriend huurde Ignacio's vader een coyote om ons door de woestijn terug te brengen naar het veilige Mexico.

Halverwege, toen we waren gestopt om in een grot te gaan slapen, werden we overvallen door bandieten. Ignacio vocht met ze, zodat ik kon ontsnappen. Ik dacht dat hij gedood was, maar later ontdekte ik dat hij zijn dood in de woestijn in scène had gezet. Alleen ik, zijn familie en een paar van hun naaste vrienden wisten dat hij nog leefde en bezig was een nieuwe identiteit op te bouwen. De dag waarop we afscheid namen in Mexico City zwoeren we dat we op elkaar zouden wachten, hoe lang het ook zou duren voor hij terugkwam.

Door onze heimelijke correspondentie wist ik dat het Ignacio goed ging en dat hij wachtte tot er voldoende tijd verstreken was om te kunnen terugkeren zonder te worden ontdekt. Hij moest voldoende geld verdienen, zodat hij niet afhankelijk zou zijn van zijn ouders en zijn vader nog meer in gevaar zou brengen. Zijn ouders en ik beseften echter dat hij niet hier terug kon komen. Dat zou te gevaarlijk zijn. Bradley Whitfields vader was een belangrijk zakenman, hij was rijk en had relaties met regeringsfunctionarissen en politici. Toen het nieuws verspreid werd dat Ignacio in de woestijn was omgekomen, had Whitfield ervan afgezien het tuincentrum van Ignacio's ouders te ruïneren. De Davila's hielden zelfs een herdenkingsdienst, die ik bijwoonde. Ik stelde me voor dat ze in heel reële zin het gevoel hadden dat hun zoon gestorven was. In ieder geval neem ik aan dat Whitfield geloofde dat hij zijn wraak of wat hij meende dat gerechtigheid was, had gekregen en tevreden was.

Hoewel Ignacio net zo kwaad was als zijn vrienden over het feit dat ik verkracht was en Bradley buiten schot bleef, bezwoer hij me dat toen ze bij het huis kwamen dat door Bradley en zijn vader gerenoveerd werd, en Jana bij hem vonden, hij hem met geen vinger had aangeraakt. Het was voornamelijk zijn amigo Vicente die gewelddadig was. Hoewel Ignacio technisch gesproken niet meer dan medeplichtig was aan wat ten slotte werd afgedaan als doodslag, was hij bang dat hij geen objectieve, rechtvaardige straf zou krijgen. Hij

betreurde het dat hij gevlucht was; hij wilde niet als een lafaard beschouwd worden en zijn ouders met alle problemen opzadelen. Maar zijn vader maakte zich zorgen dat Ignacio het niet zou overleven in de gevangenis en dat Bradleys vader zo kwaad was dat hij in het geheim voor een zwaardere straf zou zorgen.

Ik was samen met Ignacio gevlucht zodat ik zou kunnen terugkeren naar mijn kleine dorp, waar ik hoopte weer bij *mi abuela* Anabela te kunnen wonen, ook al wist ik dat het hart van mijn grootmoeder zou breken als ze zag dat ik zou opgeven wat zij zag als een schitterende kans voor me in Amerika. Hier, bij mijn rijke tante Isabela, zou ik een veel betere opleiding krijgen en de kans hebben iets mooiers van mijn leven te maken, ook al wist ze dat *mi tía* Isabela onze familie haatte en haar erfgoed en haar taal had verloochend. Ze dacht dat het kwam omdat *tía* Isabela's vader haar huwelijk met *señor Dallas*, een veel oudere Amerikaan, had verboden, maar uit haar eigen mond vernam ik dat haar woede voortspoot uit het feit dat mijn moeder met de enige man was getrouwd van wie mijn tante Isabela had gehouden, de man van wie ze dacht dat hij van haar hield. Oma Anabela hoopte dat mijn tante er spijt van had dat ze haar familie verloochend had en mij een kans wilde geven om op die manier schuld te bekennen en van haar schuldgevoel bevrijd te worden.

Tijdens een les Engels op de particuliere school waar ik nu stond ingeschreven, citeerde mijn docent, meneer Buckner, uit een toneelstuk van een Engelse auteur, William Congreve, waarin de woede beschreven werd van iemand wier liefde was afgewezen. Buckner was een lange man, met een wilde bos lichtbruin haar dat zich aan borstel noch kam gewonnen gaf. Hij was een gefrustreerd acteur en vond het heerlijk zijn lessen te dramatiseren. Hij had een diepe, sonore stem en nam de houding aan van een acteur op het toneel, keek omhoog naar het plafond en galmde: *'Heaven has no rage like love to hatred turned. Nor hell a fury like a woman scorned.'* De hemel kent geen groter toorn dan wanneer liefde verandert in haat. En de hel geen heftiger furie dan een versmade vrouw.

Iedereen in de klas, ook mijn nichtje Sophia, lag dubbel van het lachen – iedereen, behalve ik, want ik kon alleen maar denken aan

de van haat vervulde ogen van tante Isabela toen ze de teleurstelling en woede beschreef over de afwijzing van mijn vader. Ze beschuldigde mijn moeder ervan dat ze sluw en bedrieglijk was en mijn vader van haar gestolen had. Luisterend naar haar uitbarsting van woede en haat tegen mijn moeder en mijn familie, vroeg ik me natuurlijk af waarom ze wilde dat ik bij haar kwam wonen na het tragische auto-ongeluk van mijn ouders toen ze op weg waren naar hun werk. Het duurde niet lang voordat ik besepte, zoals mijn neef Edward het eens zo treffend uitdrukte, dat ik als plaatsvervangster diende. Mijn tante kon geen wraak nemen op mijn moeder, want die was dood, dus droeg ze haar verlangen naar wraak over op mij en wilde mijn leven zo ellendig mogelijk maken. En dat maakte dat ik geen moment aarzelde toen ik het besluit moest nemen of ik met Ignacio terug zou gaan naar Mexico.

Oma Anabela placht te zeggen: *'Un corazón del odio no pueda incluso amarse por completo.'* Een hart vol haat kan zelfs zichzelf niet liefhebben.

Ik zag hoezeer dat opging voor mijn tante. Ze fladderde van de ene jongere man naar de andere, in een vastberaden poging eruit te zien alsof ze heel tevreden was met zichzelf en om haar vriendinnen jaloeers te maken. Ze pronkte met haar rijkdom en was soms meedogenloos in het verkrijgen van bezit, onder het mom dat ze het vermogen van haar geliefde echtgenoot veilig wilde stellen voor haar kinderen. Maar haar kinderen hadden geen enkele interesse voor haar en zij niet voor hen. Ze had weinig respect voor Sophia, en Sophia werkte zich voortdurend in de nesten en gedroeg zich vaak opstandig alleen om haar moeder te ergeren.

Edward was anders. Ik voelde dat hij van zijn moeder wilde houden en soms zag ik hoe ze naar zijn liefde verlangde, maar ook hij keurde haar daden en levenswijze niet goed. Hij maakte zich vooral erg kwaad over de manier waarop ze mij behandelde toen ik vlak na de dood van mijn ouders bij hen kwam. Ze lijfde me onmiddellijk in bij haar Mexicaanse personeel en leverde me praktisch uit aan een bekende pedofiel, John Baker, die me taallessen moest geven. Ze dwong me bij hem te wonen en te leven in wat hij noemde een 'Helen Keller-wereld', waarin ik in alles volledig afhankelijk was van

hem, zogenaamd om mijn kennis van het Engels te verbeteren en vooruit te helpen. Maar nadat hij de eerste avond had geprobeerd me te misbruiken, vluchtte ik; Edward kwam me redden.

Een tijdlang wist Edward mijn tante te dwingen me te behandelen als haar nichtje en niet als haar bediende. Maar ze bleef intrigeren en was altijd op zoek naar een manier om me te isoleren. Ze bracht me ertoe Edward en zijn beste vriend, Jesse Butler, te bespioneren, door te beweren dat ze bang was dat ze in een homoseksuele relatie zouden vervallen, terwijl ze heel goed wist dat het precies was wat er aan de hand was. Wat ze in werkelijkheid probeerde was een wig te drijven tussen Edward en mij.

Ze was er bijna in geslaagd. Edward was heel kwaad op me omdat ik hem bespioneerde, maar toen hij hoorde dat zijn moeder me er min of meer toe gedwongen had, koos hij weer mijn partij, zelfs na zijn afschuwelijke ongeluk.

Edward had geprobeerd me een tweede keer te hulp te komen toen hij hoorde wat Bradley Whitfield me had aangedaan. Woedend was hij achter hem aangereden, voordat Ignacio en zijn vrienden dat deden. Hij reed zo hard dat hij de macht over het stuur verloor, en na een botsing tegen een boom werd hij aan één oog blind. Een tijdje leek het of de oude señora Porres, een vrouw in mijn Mexicaanse dorp, die geloofde in het *ojo malvado*, het boze oog, weleens gelijk kon hebben gehad toen ze zei dat het iemand overal kon volgen. Ik dacht dat ik het op mijn rug met me meedroeg en ik iedereen die me wilde helpen in moeilijkheden zou brengen.

Maar ten slotte was het Edward die me schreef en geld stuurde naar Mexico voor mijn terugkeer naar Palm Springs. Hij en mijn tante hadden gehoord dat mijn grootmoeder gestorven was terwijl ik met Ignacio door de woestijn trok, nog voordat ik mijn Mexicaanse dorp had bereikt. Ik was zo gedeprimeerd en voelde me zo verloren toen ik daar aankwam dat ik, als Ignacio niet op een avond als een geest was opgedoken, waarschijnlijk met een man in het dorp, señor Rubio, zou zijn getrouwd en mezelf hebben veroordeeld tot het leven van een sloof met een man die lelijk en zwak was. Hij had een *menud-winkel* samen met zijn moeder, die hem de wet voorschreef

alsof hij nog het kleine jongetje van vroeger was. Zo zou ze mij ook de wet hebben voorgeschreven.

Met opnieuw de belofte van een toekomst voor ogen en de hoop dat Ignacio zich bij me zou voegen in Amerika, ging ik terug, gestrekt en bereid om onder ogen te zien wat Sophia voor me in petto zou hebben en wat mijn tante met me zou doen. Ignacio's liefde voor mij en mijn liefde voor hem gaven me de moed ertoe.

Maar ik kan niet zeggen dat ik niet stond te trillen op mijn benen toen ik in Palm Springs landde en Edward en Jesse me van de luchthaven kwamen halen. Ze waren allebei erg blij me weer te zien en haastten zich naar me toe.

Het stoorde me dat ik hun edelmoedigheid en liefde accepteerde en hun toch niet het diepe geheim van Ignacio's bestaan kon toevertrouwen. Geheimen hebben voor de mensen van wie je houdt en die van jou houden, was hét recept voor een gebroken hart. Maar ik was bang, en omdat ze me zo dierbaar waren, wilde ik ze niet opzadelen met zo'n geheim.

Er was in Amerika zoveel meer dan in mijn kleine Mexicaanse dorpje, zoveel meer kansen en comfort, maar ook zoveel meer bedrog. In mijn simpele dorpje leek iedereen het hart op de tong te dragen. Hier droegen de meeste mensen die ik leerde kennen een masker, en waren onwillig dat af te zetten en hun ware gezicht te tonen. En ik, ondanks mijn sterk verbeterde beheersing van het Engels, leek nog steeds op een geblinddoekt kind dat was opgedragen haar weg te zoeken door een mijnenveld.

Maar sinds mijn terugkeer was er veel voor me verbeterd. Zoals Edward uitlegde in zijn brief aan mij toen ik terug was in Mexico, had het feit dat hij zijn achttiende verjaardag had gevierd, hem enige financiële macht en onafhankelijkheid gegeven, dankzij de bepalingen van de trust die zijn vader vóór zijn overlijden had opgericht. Edward legde uit dat mijn tante zijn medewerking vroeg aan diverse gezamenlijke investeringen en bezittingen, en zich om die reden liet vermurwen en me veel nieuwe privileges en voordelen schonk. Ik ging nu, zoals Edward had voorspeld, naar dezelfde particuliere school als mijn nichtje Sophia. Sophia en ik werden er nog elke dag

heengebracht door de chauffeur van mijn tante, señor Garman. En als hij niet beschikbaar was, reed Casto ons. Ik wist het nog niet, maar Edward was van plan me binnenkort een nieuwe auto te geven. Hij probeerde zijn moeder over te halen hetzelfde te doen voor Sophia, want hij beseftte dat ze mijn leven tot een hel zou maken als ik een auto had en zij niet.

Edward en Jesse waren allebei geaccepteerd door de University of California in Los Angeles, maar ze waren zo vaak thuis dat mensen zich gingen afvragen of ze wel bij de universiteit stonden ingeschreven. Mijn tante klaagde er voortdurend over tegen hem.

‘Waarom betalen we al dat geld aan die universiteit als je er toch nooit bent?’ jammerde ze.

‘Ik ben er voor alles waarvoor ik er hoor te zijn,’ antwoordde hij.

‘De universiteit bestaat uit meer dan alleen colleges volgen. Het is een heel eigen wereld.’

Hij gaf geen antwoord.

In mijn hart wist ik dat Edward zich zorgen maakte over mij, hoe ik behandeld werd en welke nieuwe misère mijn tante en zijn zus voor me hadden uitgedacht.

Als hij belde, probeerde ik hem gerust te stellen dat het me goed ging, maar hij bleef bezorgd, al klonk ik nog zo onbevreesd. Ik had nu veel meer zelfvertrouwen, en ik denk dat mijn tante zich dat realiseerde. Ik zou nooit durven beweren dat ze me accepteerde en van me hield, het was meer een wapenstilstand of zelfs een zeker respect en besef dat ik niet langer zo naïef en onschuldig was als het arme Mexicaanse meisje dat net haar ouders had verloren. De gebeurtenissen van de afgelopen paar jaar hadden me harder gemaakt op plaatsen waarvan ik had gehoopt dat ze altijd zacht zouden blijven. Ik wilde niet zo wantrouwend en cynisch zijn, maar vaker dan me lief was moest ik erkennen dat die twee ingrediënten uiterst belangrijk waren als je een beschermend schild om je heen wilde bouwen. Hier, zoals overal, was dat noodzakelijk, vooral voor een jonge vrouw van mijn leeftijd, wier naaste familie niet meer in leven was en wier toekomst behalve van haar eigen verstand en bekwaamheid, in zo hoge mate afhankelijk was van anderen.

In een van haar mildere stemmingen, als ze zichzelf toestond mijn tante te zijn, gaf tante Isabela toe dat ze me bewonderde omdat ik het lef had gehad terug te komen en alle uitdagingen die voor me lagen het hoofd te bieden, uitdagingen die zelfs waren toegenomen door de voorafgaande gebeurtenissen.

Maar haar complimentjes waren een tweesnijdend zwaard in dit huis, omdat ze er vaak gebruik van maakte om mij als voorbeeld te stellen en Sophia daarmee tot goed gedrag te dwingen. Als gevolg daarvan kreeg Sophia een nog grotere hekel aan me.

‘In plaats van altijd iets achter mijn rug of iets sluis en bedrieglijks te doen, Sophia, zou je eens een voorbeeld moeten nemen aan Delia en een beroep doen op iets van die latino trots die verondersteld wordt in ons bloed te zitten,’ zei ze eens aan tafel, toen ze ontdekt had dat Sophia gemene leugens had verspreid over een meisje op school dat een hekel aan haar had, de dochter van een andere rijke familie. De moeder van het meisje had zich bitter beklaagd bij tante Isabela. ‘Geloof me,’ zei ze tegen Sophia, ‘de mensen zullen je er des te meer om respecteren. Kijk maar eens hoeveel respect Delia krijgt.’

Sophia’s ogen waren vervuld van verdriet en woede toen ze naar me keek. Toen sloeg ze haar armen over elkaar, leunde achterover en keek kwaad naar haar moeder.

‘Ik dacht niet dat je zo trots was op je Mexicaanse achtergrond, moeder. Je wilde nooit toegeven dat je daar ooit gewoond had, omdat je je te veel schaamde, en je haat het zo erg om Spaans te spreken dat je zelfs het woordje *sí* niet wilt uitspreken.’

‘Bemoei je niet met mij. Denk maar aan jezelf.’

‘O, dat doe ik, moeder. Wees maar niet bang, dat doe ik,’ zei Sophia met een kille glimlach naar mij. ‘Net als onze latino-Amerikaanse prinses,’ voegde ze eraan toe.

Gefrustreerd schudde tante Isabela haar hoofd en at zwijgend verder.

De meeste tijd heerste er stilte in de *hacienda*, want als de gedachten die rondzweefden hardop zouden worden uitgesproken, zouden ze steken als boze bijen en zou de pijn diep in ons hart voelbaar zijn.

Het was beter dat ze werden gekortwiek, dat de woorden geen stem kregen.

Er was ook weinig muziek. O, Sophia zette haar koptelefoon op, vooral als ze het op haar heupen kreeg, maar er was geen muziek zoals in Mexico, de muziek van het dagelijks leven, de muziek van families. Hier klonk slechts het harde bonzen van een hart, het trage tromgeroffel dat de begrafenis begeleidde van de liefde, een begrafenis die ik weigerde bij te wonen.

In plaats daarvan zat ik 's avonds voor het raam en keek naar dezelfde sterren waarvan ik zeker wist dat Ignacio er op hetzelfde moment naar zou kijken, ergens in Mexico. Ik kon de belofte en de hoop voelen en zwoer bij mezelf dat niets ooit de flonkering in het duister zou doven of het lied dat we beiden hoorden het zwijgen zou opleggen – tenminste niet dat ik me kon voorstellen.

Maar ja, er was zoveel dat ik niet wist.

En zoveel duistere plekken die ik me niet kon voorstellen.

I

Duistere hoeken

‘Ik wil een afspraak met je maken,’ zei Sophia op een avond tegen me kort na het begin van ons laatste schooljaar. Ze had me in haar kamer geroepen toen ik de trap opliep om naar mijn eigen kamer te gaan en aan mijn huiswerk te beginnen.

‘Wat voor afspraak?’

‘Ik doe jouw Engels en jij doet mijn wiskunde, want je hoeft geen Engels te kennen om met cijfertjes te werken.’

‘Ik ben in Engels ook beter dan jij,’ zei ik.

Tante Isabela had geprobeerd haar verleden jaar harder te laten werken door te zeggen: ‘Een meisje dat een jaar geleden nauwelijks Engels sprak haalt nu zoveel hogere cijfers dan jij, dat het gewoon pijnlijk is, Sophia.’

‘De docenten hebben medelijden met haar en geven haar hogere cijfers uit medelijden,’ was Sophia’s reactie.

‘Alle docenten? Dat waag ik te betwijfelen.’

‘Nou, het is zo! Ze kan soms zo zielig kijken dat het... zielig is.’

Tante Isabela schudde haar hoofd en liep weg, wat ze meestal deed. Ze trok zich liever terug dan tijd en moeite te besteden aan een poging Sophia te veranderen of te verbeteren.

‘Ik probeer een beter nichtje voor je te zijn, Delia,’ ging Sophia verder, met een huichelachtig lief lachje, bedoeld om me over te halen haar wiskundehuiswerk te maken. ‘Je zou me tenminste halverwege tegemoet kunnen komen.’

‘Oké, ik zal je helpen met je wiskunde wanneer je het maar vraagt.’

‘Me helpen? Ik vraag je niet om me les te geven!’ viel ze uit. Toen kalmeerde ze en plakte weer dat schijnheilige glimlachje op haar

gezicht, een glimlach waaraan ik zo gewend was geraakt dat het geen enkele uitwerking meer had.

Ik begreep niet waarom ze niet inzag hoe zinloos die fratsen van haar waren, niet alleen tegenover mij maar ook tegenover anderen, vooral haar docenten en zogenaamde goede vriendinnen. Het was allemaal zo opgelegd onecht en niet gemeend, dat ze niemand voor de gek hield. Ik was geneigd haar steeds weer te vertellen dat ze zichzelf moest zijn, in zichzelf moest geloven. Maar dan vroeg ik me weer af of ze wel een eigen persoonlijkheid had. Misschien was ze een mengeling van leugen en bedrog, één brok huichelachtigheid waar niets van overbleef als je het verbrokkelde.

‘Hoor eens, als jij mijn wiskunde doet, zal ik je helpen meer vrienden te krijgen. Iedereen heeft meer vrienden nodig, Delia.’

Ik kwam in de verleiding haar in haar gezicht uit te lachen. Op mijn bureau in mijn kamer lag een uitnodiging voor Danielle Johnsons verjaardagsfeest, een uitnodiging die zij nog moest ontvangen. Ik had geleerd nooit iets over een uitnodiging te zeggen voordat zij die ontvangen had, want als zij niet voor hetzelfde feest was uitgenodigd, ging ze zitten mokken en kreeg het daarna op haar heupen. Het maakte het leven voor iedereen in de *hacienda* extra moeilijk, vooral voor het personeel, dat ze treiterde en uitschold, zoals Inez Morales, het hulpje van tantes huishoudster, señora Rosario. De arme Inez had het geld hard nodig, want haar man had haar en haar twee zoontjes, een tweeling, in de steek gelaten, dus moest ze al het gesar van Sophia verdragen. Zo wás Sophia, ze misbruikte iedereen die praktisch weerloos was. Ik herinnerde me hoe weerloos ik hier in het begin was en hoe ze mij behandeld had.

Nooit meer, zwoer ik.

‘Ik ben dik tevreden met alle vrienden die ik al heb, Sophia. Toen je moeder en mijn broer me vertelden dat ik naar de particuliere school zou gaan, was ik bang dat zoveel van de andere leerlingen snobs zouden zijn, maar gelukkig is dat niet zo,’ antwoordde ik met een opzettelijk overdreven stralende lach.

Natuurlijk waren er wel degelijk snobistische kinderen die helemaal niet vriendelijk tegen me waren, maar je kunt terugkrijgen wat

je aan mij en anderen uitdeelt aan oneerlijkheid, dacht ik. Of, zoals señora Paz altijd tegen mijn oma zei als iemand een beledigende opmerking maakte: '*Páguela en su propia moneda.*' Betaal haar met gelijke munt terug.

Ik kon Sophia's frustratie zien, de vuurrode wangen, de vlamme ogen. Ik wist dat oma Anabela me niet graag zo wraakzuchtig zou zien, maar soms kon ik er niets aan doen. Begon ik te veel op mijn nichtje te lijken?

Meer dan eens had ik mijn vader in een gesprek met anderen horen zeggen: '*Cuando usted se convierte como su enemigo, su enemigo ha ganado.*' Als je net zo wordt als je vijand, heeft je vijand gewonnen.

Was dat wat er met mij gebeurde? Veranderde het leven in dit huis met mijn tante en mijn nichtje me in een vrouw met hetzelfde karakter als zij? Deed ik het om te overleven of omdat ik het leuk was gaan vinden?

'Hou jezelf niet voor de gek, Delia. Je spreekt behoorlijk Engels, maar je bent nog lang niet goed genoeg om voor een echte Amerikaanse door te gaan. Ze liegen in je gezicht en roddelen achter je rug. Jij hoort niet wat ik op het meisjestoilet hoor. Ze vinden je nog steeds een achterlijke Mexicaanse die toevallig in een goed nest terecht is gekomen.'

'Als dat na al die tijd nog zo is, kun je weinig doen om daar verandering in te brengen, Sophia, maar bedankt dat je aan me denkt en je bezorgd over me maakt,' zei ik glimlachend en ging naar mijn kamer.

Nog voordat ik de gang door was, hoorde ik haar woedend met dingen smijten. Ik moest lachen, tot ik in mijn kamer in de spiegel keek en meende te zien dat oma Anabela haar hoofd schudde.

'Sorry, oma,' fluisterde ik. 'Maar ik heb haar zo vaak de andere wang toegekeerd, dat ik er duizelig van word.'

Ik liet me op bed vallen en staarde naar het plafond. Ja, ik was weer in deze mooie kamer met de kostbare, luxe meubels, en ik had een klerenkast die bijna net zo groot was als de slaapkamer die oma en ik in Mexico hadden gedeeld, maar soms had ik nog steeds het gevoel dat ik in een gevangenis leefde.

Ik ben de *Lady of Shalott* in het gedicht van Tennyson dat we op het ogenblik op school behandelen, dacht ik, terwijl ik opstond, naar het raam liep en uitkeek over het landgoed. Net als zij zit ik gevangen in een toren en hoop op de een of andere manier verenigd te worden met mijn ware liefde, maar ik ben vervloekt als ik het waag naar hem te kijken. Als ik Ignacio erkende, zou mij hetzelfde lot treffen.

Alle kleren, de auto's, de rijkdommen van deze *hacienda* en de voorrechten die ik nu genoot, konden de pijn in mijn hart niet wegnemen. Soms dacht ik dat ik mezelf kwelde door hoop te blijven koesteren. Vaak hoorde ik *señora Paz* verbitterd zeggen: '*Quien vive de esperanzas muere de hambre.*' Wie leeft van hoop, sterft van honger. Toen ze oud was, kon ze alleen maar terugkijken op gemiste kansen en cynisch zijn, maar ik was vast van plan niet zo te worden.

Ik keek even naar mijn bureau. Onder mijn boeken lag de brief waaraan ik was begonnen, de heimelijke brief die ik bij Ignacio's ouders moest bezorgen, zodat hij hem op een of andere manier via een clandestiene doolhof zou ontvangen. In de afgelopen twee jaar hadden we elkaar slechts zes keer aan de telefoon gesproken. Hij durfde niet naar zijn huis te bellen en zeker niet hierheen, al had ik dankzij Edward een telefoon in mijn kamer met mijn eigen nummer. Ignacio, maar vooral zijn vader, was bang dat iemand op de een of andere manier een gesprek zou kunnen afluisteren of traceren. Het was beter om extra voorzichtig te zijn. Iedereen, behalve Sophia, wist dat een ons preventie beter was dan een pond remedie.

Maar als het enigszins mogelijk was ging ik naar een telefoonautomaat in een winkelcentrum en beantwoordde de telefoon in een heimelijk, van tevoren afgesproken telefonisch rendez-vous. Eén keer betrapte een van de meisjes van school, Caitlin Koontz, me erop en informeerde ernaar. Ik zei dat ik de telefoon had horen overgaan en had opgenomen, maar al gauw doorhad dat het een oudere dame was die een verkeerd nummer had gedraaid.

'Waarom heb je zo lang staan praten?' vroeg Caitlin.

'Ik probeerde haar gerust te stellen en haar te helpen het juiste nummer te draaien.'

'Had ze zo hard hulp nodig?'

‘Nee, ze was alleen maar in de war.’

Meesmuilend schudde ze haar hoofd. ‘Zielig, hoor,’ grijnsde ze en slenterde weg.

Ik was bang dat ze het aan een paar andere meisjes zou vertellen, maar ze vergat het of vond het niet belangrijk genoeg. Toch maakte die kleine confrontatie me zo ongerust dat ik de hele dag liep te beven van angst. Ik wist dat Ignacio’s vader niet wilde dat ik enig contact met hem zou hebben behalve via de brieven, en zelfs dat vond hij maar matig. Met tegenzin, omdat hij het Ignacio had beloofd, stuurde hij me bericht dat er een brief van Ignacio was. Dan moest ik wachten tot ik de kans kreeg naar het huis van de Davila’s te gaan om hem te lezen. Onmiddellijk daarna verbrandde zijn vader de brief en draaide zijn moeder zich huilend om.

Ignacio’s vader was een heel trotse, krachtige man, en hij stond niet toe dat er in zijn bijzijn tranen werden vergoten. Ik dacht dat hij het verbod omdat tranen hem bewuster maakten van zijn eigen verdriet. Ondanks zijn poging om stoïcijns en sterk over te komen, zag ik de glinstering van droefheid in zijn ogen zodra Ignacio’s naam viel.

Het was ingewikkeld om naar het huis van de Davila’s te gaan, niet alleen vanwege de afstand en de regelingen die ik moest treffen om er te komen, maar omdat mijn tante het niet goedvond. De eerste keer dat ze hoorde dat ik de Davila’s had bezocht, riep ze me bij zich op haar kantoor. Señora Rosario kwam me vertellen dat ik onmiddellijk moest komen. Het leek wel een bevel om voor de rechter te verschijnen. Edward was al weg naar de universiteit, maar dat deed er niet toe. Ik had hem en Jesse niet verteld over mijn bezoeken aan de familie Davila. Ik wist niet hoe mijn tante erachter was gekomen. Ik kreeg het vermoeden dat ze me misschien liet observeren, zelfs volgen, misschien om andere redenen. Per slot was ik haar bij wijze van spreken door de strot geduwd, en tante Isabela was er niet de vrouw naar om zich te laten voorschrijven wat ze moest doen. Dat wist ik door wat mijn familie me in Mexico over haar had verteld.

Ze liet me langer dan dertig seconden staan terwijl ze in haar papieren rommelde.

‘Om te beginnen,’ begon ze, toen ze eindelijk haar ogen naar me opsloeg en me scherp aankeek, als een sluipschutter die zich focust op zijn prooi, ‘ik had eigenlijk gedacht dat je je vriendenkring zou willen uitbreiden en zou profiteren van de kans om jonge mensen uit belangrijke families te leren kennen.’

‘Belangrijke?’

‘Rijk, invloedrijk, mensen met status, gezag, mensen die je vooruit kunnen helpen,’ ratelde ze door. ‘Doe niet net alsof je me niet begrijpt, Delia Yebarra. Ik ken je beter dan iemand anders je kent, zelfs beter dan Edward, en ik weet dat je niet dom bent, dus doe niet alsof.’

‘Ik doe niet alsof. Ik wilde alleen zeker weten dat ik het begreep,’ zei ik zacht.

Ze keek me even kwaad aan en haalde toen diep adem voor ze verderging.

Vergeef me, oma, dacht ik, maar ik vind het echt leuk om haar dwars te zitten.

‘Ten tweede, die jongen die je kende uit deze familie was een crimineel en zou in de gevangenis zijn gekomen. Het was egoïstisch en stom van hem om jou mee te nemen op zo’n gevaarlijke tocht door de woestijn, en nu merk ik dat je nog steeds op goede voet staat met zijn ouders. Waarom?’

‘Ze hebben veel verdriet gehad.’

‘Rod Whitfield ook. En je neef ook!’ voegde ze er met kwaad opengesperde ogen aan toe.

Ik wist dat tante Isabela me eeuwig de schuld zou geven van het feit dat Edward een van zijn ogen was kwijtgeraakt, ook al deed Edward zelf dat niet. Meer dan eens had ze gesuggereerd dat ik voor me had moeten houden wat Bradley met me had gedaan, het had moeten inslikken en vergeten, zomaar, alsof je maar met je vingers hoefde te knippen, en *poef!*, weg was het, nooit gebeurd. Zij kon dat met ongelukkige voorvallen, teleurstellingen. Ze had een huid van staal en een hart van steen. Ze zei dat als ik Bradleys daad had verzwegen, Edward nog allebei zijn ogen zou hebben en de Mexicaanse jongens niet in de gevangenis zouden zitten.

‘En een van hen zou niet dood zijn en als voedsel dienen voor de gieren,’ ging ze verder. Als ieder ander geloofde ze dat Ignacio dood was. Misschien had ze gelijk. Ik voelde wel degelijk enige verantwoordelijkheid voor dat alles, al was ik een klassiek slachtoffer.

‘Een relatie voortzetten met die Mexicanen, vooral nu, kan alleen maar slecht zijn. Ik verbied het!’ zei ze.

Ik staarde haar slechts aan.

‘Heb je me gehoord?’

Ik draaide me om en keek uit het raam naar de wolken, die zich naar elkaar leken uit te strekken. Het leek alsof de lucht met me meevoelde, met mijn verlangen naar Ignacio te reiken en zijn hand in de mijne te voelen.

‘Heb je me begrepen?’ vroeg ze.

Ik gaf geen antwoord. Ik creëerde die muur van stilte die zo vertrouwd was in dit huis, die muur die zo vaak verrees tussen iedereen hier. In deze *hacienda* was het veiliger om doof en stom en zelfs blind te zijn.

‘Ik waarschuw je, ik duld het niet!’ dreigde ze. ‘Waag het niet ooit een van die mensen hier in huis te brengen!’

Ik glimlachte.

‘Waarom lach je?’

‘Zou je het zelfs maar weten als een van hen hier kwam, tante Isabela? In jouw ogen lijken alle Mexicanen op elkaar.’

Even keek ze alsof haar gezicht uiteen kon spatten.

‘Brutale... verdwijn. Jij zorgt zelf wel voor je ongeluk, dat weet ik. Daar heb je mij niet voor nodig.’ Plotseling zwaaide ze met haar rechterwijsvinger voor mijn neus en haar hele houding veranderde. ‘*El pez que busca anzuelo busca su duelo*,’ citeerde ze. Ik wist zeker dat het zo vaak tegen haar gezegd was toen ze jonger was, dat het in haar geheugen was geprent. Een vis die uitzielt naar de haak is al halverwege de pan, een les die haar vader wanhopig had geprobeerd haar te leren.

Haar terugkeer naar haar Mexicaanse wortels, al was het slechts voor een onderdeel van een seconde in een aanval van woede, deed me even glimlachen. Misschien haatte ze me wel het meest omdat ik

haar herinnerde aan wie ze geweest was en nog steeds was. Zodra de Spaanse woorden over haar lippen waren, kneep ze haar mond dicht en wendde zich af, kwaad op mij, maar ook geschrokken van zichzelf.

‘Bedankt dat je je bezorgd over me maakt,’ zei ik en ging weg.

Ze zei nooit meer een woord over de Davila’s, maar ik twijfelde er niet aan of ze zou des duivels zijn als ze wist dat ik hen ook na haar dreigement nog geregeld bezocht. Ze beklagde zich wel bij Edward.

‘Als je je op je gemak voelt bij de Davila’s en vindt dat je ze moet bezoeken, is dat prima,’ zei hij. ‘Maar het is beter als mijn moeder het niet weet. Ik heb haar zo goed mogelijk gekalmeerd, maar blijf op je hoede. Ze zal altijd naar iets blijven zoeken dat ze tegen je kan gebruiken, Delia. Probeer haar geen enkele andere kans te geven. Ze zal er onmiddellijk op afspringen.’

Ik had hem toen bijna de waarheid verteld, maar de angst dat ik ook hem zou verliezen weerhield me ervan om iets te zeggen over Ignacio. Uiteindelijk zou het allemaal in orde komen, hield ik me voor, ook al had ik geen idee wanneer dat ooit zou zijn.

Ik tilde mijn schoolboeken op en haalde de brief aan Ignacio, die bijna af was, tevoorschijn. Ik schreef hem alleen in het Spaans, voor het geval Sophia mijn kamer binnen zou komen en in mijn spulletjes zou snuffelen omdat ze iets zocht dat ze zou kunnen gebruiken om me in een kwaad daglicht te stellen tegenover tante Isabela of de andere meisjes op school. Het was of je in één huis woonde met een stel schorpioenen.

Terwijl ik zat te schrijven en verslag deed van mijn dagelijkse belevenissen, mijn ervaringen op school en mijn verlangen naar hem, ging mijn blik naar Danielle Johnsons uitnodiging. Ik zag er altijd tegenop om naar een van die feesten te gaan, maar ging uiteindelijk toch, om te voorkomen dat iemand iets zou vermoeden. Waarom ik eerder werd uitgenodigd dan Sophia, verbaasde me. Ik begon te geloven dat wie me ook uitnodigde bang was dat als Sophia niet ook werd gevraagd, ik niet zou kunnen komen. Als Sophia wist dat haar sociale status zo afhankelijk was van mij, zou ze ontroostbaar zijn,

en ik had niet nóg een reden nodig om haar een hekel aan me te laten krijgen.

Dus meestal antwoordde ik niet tot zij was uitgenodigd. Of als ik op school gevraagd werd, maakte ik een opmerking over Sophia, en dan kreeg ze een uitnodiging. Ze ging om met een andere groep vriendinnen op school, en vaak werden die niet uitgenodigd voor dezelfde party's. Maar Sophia, die niet voor mij onder wilde doen, ging er wel altijd heen en had dan onveranderlijk iets naars te zeggen over het gezelschap, de party zelf, of de hapjes. Tenzij het iets was dat zij als eerste deed of verkoos te doen, deugde er nooit iets van.

Gewoonlijk schreef ik niets aan Ignacio over mijn sociale activiteiten. Ik wilde niet dat hij zou denken dat ik met andere jongens omging en plezier maakte terwijl hij het zo moeilijk had omdat hij weg was van zijn familie en de mensen van wie hij hield. Ik schreef voornamelijk over school, mijn leven in de *hacienda*, en de dingen die Edward en Jesse voor me deden. Ik wist dat hij graag zou willen weten dat ik zo beschermd werd.

Edward en Jesse leken net twee moederkloeken, dacht ik. Ze belden me minstens twee keer per week en kwamen bijna om het weekend naar Palm Springs om met me naar de bioscoop of een restaurant te gaan of gewoon met me rond te hangen in huis. Ik vertelde het altijd aan Edward als ik ergens was uitgenodigd, en dan lichtte hij me in over de familie van het meisje, als hij die kende, of vertelde me in het algemeen hoe ik me moest gedragen tegenover wat hij noemde 'de arme, kleine, verkeerd begrepen rijke kinderen'.

Alsof hij voelde dat ik aan hem zat te denken, belde hij.

'Wat voor nieuws is er van het slagveld?' was steevast zijn eerste vraag en ik moest altijd weer lachen.

'Je moeder heeft het erg druk gehad met haar zaken en haar zakeninners deze week,' zei ik. 'Ik heb haar maar twee keer gezien.'

'Bof jij even! Jesse en ik komen niet dit weekend. We moeten een scriptie maken en slapen in de bibliotheek, maar we zijn van plan het volgende weekend te komen,' zei hij.

'O.'

'Je lijkt er niet erg blij mee. Ben je soms verliefd of zo?'

‘Nee, maar ik heb een uitnodiging voor een feest die zaterdagavond, Danielle Johnson.’

‘Johnson? Ja, dat kan een leuk feest worden,’ zei hij onmiddellijk. ‘Ze hebben een prachtig huis in Palm Desert. Haar vader heeft zijn eigen golfbaan aangelegd op zijn grond. Hij bezit een spoorweg in Canada, zie je. Onder meer. Nou, je staat nu aan de top van de voedselketen, Delia.’

‘Voedselketen?’ Ik lachte. ‘Wat eten ze?’

‘Elkaar. Dat heet sociaal kannibalisme. Heb je het mijn moeder verteld?’

‘Nog niet.’

‘En Sophia?’

‘Nog niet.’

Hij zweeg even. Ik kon bijna zien dat het tot hem begon door te dringen.

‘Is zij niet uitgenodigd?’

‘Ik weet zeker dat zij de uitnodiging morgen wel zal krijgen. Die van mij kwam vandaag. Dat is wel eerder gebeurd,’ bracht ik hem in herinnering.

‘Ik snap het. Dus je hebt nog niets gezegd. Je begint een slimme meid te worden, Delia. Maar we komen toch. We kunnen de vrijdagavond met jou doorbrengen en een deel van de zaterdag, en dan willen we zondagmorgen graag alle bijzonderheden horen van het feest voor we teruggaan naar Los Angeles.’

‘Ik hou van jullie allebei,’ zei ik, ‘maar je hoeft je niet zo veel zorgen te maken.’

‘Als je dat zegt, maak ik me nog meer zorgen,’ antwoordde hij. ‘Tenga cuidado.’

‘Pas op jezelf, Mr. Big Shot College Man,’ zei ik. Hij lachte en ik hoorde dat Jesse hem vroeg wat zo grappig was. Toen hij het vertelde, moest Jesse ook lachen en kwam vervolgens aan de telefoon.

‘Ik heb vandaag een uitwisselingsstudente uit Costa Rica ontmoet,’ zei hij, ‘en ze was onder de indruk van mijn Spaans. Dankzij jou.’

‘Ik heb een uitwisselingsstudente uit Texas ontmoet, en ze was onder de indruk van mijn Engels. Dankzij jullie.’

Lachend zeiden ze tegelijk: 'We missen je', en namen toen afscheid.

Ook al zei ik dat ik hun bescherming niet zo hard nodig had, toch vond ik het heerlijk om van ze te horen en ze te zien. Ze waren de stralende zon op elke duistere, regenachtige dag in dit huis. Het was een troost te weten dat ze er altijd waren.

Zoals gewoonlijk kwam Sophia op dat moment zonder te kloppen mijn kamer binnengestormd. Als ze mijn telefoon hoorde, spitste ze haar oren en schoot overeind als een slang. Ik wilde dat ik mijn deur kon afsluiten, maar dan zou ze nog achterdochtiger worden en nog opdringeriger zijn. Om de een of andere reden was het prima als zij haar deur op slot deed als ze dat wilde, maar niet als ik dat deed.

'Heb je een uitnodiging gekregen voor Danielle Johnsons feest?' vroeg ze onmiddellijk. 'Nou?' Ze bleef voor me staan met haar handen op haar heupen. 'Ik sprak Alisha aan de telefoon en zij vertelde het me. Zij was niet uitgenodigd, en Delores en Trudy ook niet,' ging ze verder en noemde de namen van haar drie beste vriendinnen, die bij ons waren op die afgrijselijke avond toen Bradley gedood werd. 'Ik heb ze verteld dat als wij niet waren uitgenodigd, jij dat zeker niet zou zijn.'

Ik gaf niet onmiddellijk antwoord. Ik had altijd gedacht dat liegen tegen Sophia niet zo erg was als liegen tegen iemand anders. Liegen hoorde zozeer bij wie en wat ze was, dat het haar eigen taal leek. Ze voelde zich op haar gemak met leugens en wilde liever voorgelogen worden en zich gelukkig voelen dan de waarheid te horen en zich kwaad of gekwetst te voelen. Ze baadde zich in bedrog. Het was haar tweede natuur.

Maar ik werd plotseling vervuld van een wild verlangen om haar op een of andere manier te kwetsen. Haar arrogantie en valsheid werden me te veel.

'Eerlijk gezegd ben ik uitgenodigd, ja.' Ik pakte de uitnodiging en liet hem haar zien.

Ik kon zien dat ze, ondanks wat ze gezegd had en waarschijnlijk Alisha had verteld, dit had voorzien.

Ze kwam naar voren, rukte hem uit mijn vingers en las hem.

'Een avond in Parijs? Belachelijk! Alleen omdat haar moeder uit

Frankrijk komt, denkt ze dat ze kan rondparaderen met haar *oui, oui* en *pardonnez-moi*.’

Ze scheurde de uitnodiging doormidden en gooide hem in de prullenbak naast mijn bureau.

‘Nou, je gaat er niet naartoe,’ zei ze.

‘Waarom niet?’

‘Je bent mijn nicht. Je woont in mijn huis. Als jij wordt uitgenodigd en ik niet, zeg je gewoon nee dankjewel.’

‘Misschien word je nog uitgenodigd,’ opperde ik.

Ze keek me even achterdochtig aan. ‘Als ik nu een uitnodiging krijg, dan weet ik dat die niet echt gemeend is.’

‘Sinds wanneer kan dat je wat schelen?’

‘Of wát me kan schelen?’

‘Of het gemeend is of niet.’

Haar gezicht vertrok. ‘Leuk, hoor. Ik wil morgen bij je zijn als je haar vertelt dat ze kan opvliegen met haar Parijse feest. Ik zal je precies vertellen hoe je het moet zeggen.’ Ze draaide zich om en liep met grote passen naar de deur van mijn kamer.

‘Dat kan ik niet. Het is al te laat.’

Ze draaide zich met een ruk om. ‘Wat?’

‘Ik heb haar vanavond al gebeld en gezegd dat ik zou komen. Je weet dat ik Franse les heb.’ Ik glimlachte. ‘Toen ze de telefoon opnam, zei ik: “*Merci, Danielle. Je serai heureuse de m’occuper de votre partie.*”

Haar mond ging open en dicht.

‘Ik heb een prachtige jurk om aan te trekken,’ ging ik verder terwijl ik opstond uit mijn stoel. ‘Je kent hem vast nog wel. Hij is perfect voor een avond in Parijs.’

Ik deed mijn kast open en begon de jurk eruit te halen, maar toen ik me omdraaide was ze al verdwenen.

Zelfs oma Anabela zou een lichte glimlach niet hebben kunnen onderdrukken, dacht ik.

Maar daarna zou ze me een standje geven en me zeggen dat ik God om vergeving moest vragen.

Later, dacht ik, zou ik wel om vergiffenis vragen. Voorlopig genoot ik te veel van het ogenblik, en ik wist dat mijn plezier niet lang

zou duren. En inderdaad, de volgende ochtend aan het ontbijt, waar bij tante Isabela bij uitzondering aanwezig was, klaagde Sophia tegen haar moeder dat ik uitgenodigd was voor het feest bij de Johnsons en zij niet. Tante Isabela was oprecht verbaasd dat te horen. Ik zag een blik van verbazing en toen een vage geamuseerde glimlach toen ze naar mij keek.

Om Sophia een beter gevoel te geven of misschien om mij minder blij te maken, zei ze: 'Ik weet zeker dat Angelica Johnson haar dochter heeft gevraagd Delia uit te nodigen om mij een plezier te doen.'

'En wat zegt dat over mij, moeder? Ze heeft mij niet uitgenodigd. Is dat ook om jou een plezier te doen?' Sophia schudde zo heftig met haar hoofd dat ik dacht dat ze er hoofdpijn van zou krijgen.

'Dat zal waarschijnlijk zijn vanwege die meisjes met wie je omgaat. Ik heb je al zo vaak gezegd, Sophia, dat ik het niet eens ben met de vriendinnen die je uitkiest. Je hebt het aan jezelf te wijten. Blijkbaar heeft Delia een paar aardige vriendinnen gekregen.'

'Hè?' Sophia dacht even na, gooide toen haar lepel neer en sloeg haar armen over elkaar. 'Je bedoelt dat je haar naar dat feest van de Johnsons laat gaan, ook al kijken ze mij met de nek aan?'

'Jij bent uitgenodigd voor dingen waar ik geen uitnodiging voor kreeg,' zei ik zacht.

Ik kwam zelden tussenbeide als ze ruzie hadden, maar ik had ook zelden gehoord dat tante Isabela mij verdedigde, om wat voor reden ook.

'Daar heeft ze niet helemaal ongelijk in, Sophia.'

'Geen ongelijk?'

'Zal ik Danielles moeder bellen? Ik weet zeker dat ze je wel zal uitnodigen als ik het vraag,' zei tante Isabela.

'Natuurlijk niet! Denk je heus dat ik zo verschrikkelijk graag uitgenodigd wil worden voor een feest, zo wanhopig naar vrienden verlang?'

'Waarom maak je er dan zo'n ophef van?' vroeg mijn tante.

Ik hield mijn ogen neergeslagen, maar ik voelde de woede en frustratie die Sophia uitstraalde.

'Vergeet het maar,' zei ze ten slotte. 'Als het jou niet interesseert, interesseert het mij ook niet.'

‘Mooi,’ zei tante Isabela.

Ik keek haar aan. Ze leek ergens over ingenomen, dacht ik. Ze probeerde niet alleen Sophia de les te lezen. Ze hoopte op iets anders. Het was moeilijk om in een huis te wonen waar twee spinnen in duistere hoeken hun web weefden, in de hoop dat ik in een ervan verstrikt zou raken.

De stilte begon zijn eigen cocon te weven om ieder van ons, maar Sophia, niet bepaald iemand om iets stilletjes te accepteren en zich terug te trekken, kwam met een nieuwe eis.

‘Wanneer beslis je eindelijk eens wanneer ik mijn eigen auto krijg? Ik moet op háár wachten als ik met onze limousine naar huis wil of in die stinkende auto rijden met Casto. Ik schaam me gewoon dood! Je vindt het niet prettig als ik met Alisha meerijd, die toevallig wel haar eigen auto heeft, al hebben haar ouders nog niet een kwart van het geld dat wij hebben.

‘Als mijn vader nog leefde, zou ik nu een auto hebben. Ik zou die op mijn zestiende verjaardag hebben gekregen! Dat zou hij gewild hebben. Hij heeft me een vet trustfonds nagelaten, toch?’

‘En als je oud genoeg bent om over een deel daarvan te beschikken, mag je verspillen zoveel je wilt, Sophia, maar als je dat doet, krijg je geen cent van mij!’ Ze leunde achterover. ‘En ik betwijfel of je iets van Edward zult krijgen.’

‘Nee,’ zei Sophia hoofdschuddend, ‘van Edward zou ik niks krijgen. Hij zou het allemaal aan haar geven.’ Ze knikte naar mij. ‘Die twee belazeren mij niet, ook al doen ze dat blijkbaar jou wel,’ kaatste ze terug.

‘Mij belazeren? Waarmee? Wat wil je daarmee zeggen, idioot?’

‘Niks,’ antwoordde Sophia, die glimlachend haar lepel weer opakte. ‘Alleen... je moet je maar eens gaan afvragen waarom Edward en Jesse zoveel tijd met haar alleen doorbrengen.’

Tante Isabela keek naar mij.

De geïmpliceerde beschuldiging bracht een vuurrode kleur op mijn wangen.

Soms lijken onschuldigen schuldig omdat ze zo in verlegenheid zijn gebracht door de verdachtmakingen en ze zo verontwaardigd

zijn dat ze te heftig ontkennen en voldoen aan Shakespeares prachtige woorden in *Hamlet*: “*The lady doth protest too much, me thinks.*” De dame protesteert te hevig, dunkt mij.’ Meneer Buckner had dat gisteren nog gezegd tijdens het lezen van *Hamlet*. ‘De grens tussen onschuld en schuld vervaagt.’

Ik keek naar Sophia toen hij dat tegen ons zei. Ze zat te krabbelen in haar schrift en lette niet op, zoals gewoonlijk. Ik vroeg me af of het enig verschil gemaakt zou hebben als ze wél had geluisterd.

‘Dat is niet grappig, Sophia,’ zei tante Isabela. ‘Alles wat er in dit huis gebeurt, heeft invloed op mijn reputatie en mijn leven. Denk daaraan.’

‘Wat in dit huis gebeurt, heeft invloed op het leven van ons allemaal, moeder. Ik woon hier ook. Je hebt me zelf verteld dat je vindt dat Edward veel te verzot is op haar. Nou, misschien is het wel meer dan dat, en gebeurt het vlak voor je neus.’

‘Zo is het genoeg,’ snauwde tante Isabela. ‘Ik heb een drukke dag vandaag en ik wens me niet te ergeren voordat die dag zelfs maar is begonnen. Let jij maar op je eigen gedrag, Sophia, en bemoei je niet met dat van je broer.’

‘Zoals je wilt, moeder,’ zei Sophia, nog steeds met die irritante glimlach. ‘Als je je kop in het zand wilt steken, is dat gemakkelijk genoeg. We wonen in de woestijn.’

Tante Isabela smet haar lepel neer, stond op, haar ontbijt half opgegeten, haar koffie bijna onaangeroerd, en beende woedend weg.

Ik keek naar Sophia. Ze was zo zelfingenomen omdat ze haar moeder op stang had gejaagd dat ik me afvroeg of ze zelfs ooit maar van elkaar gehouden hadden. Had Sophia zich ooit aan haar moeder vastgeklampt toen ze klein was? Ik kon me geen moment herinneren sinds ik hier was dat zij en haar moeder elkaar een zoen hadden gegeven of omhelsd.

‘Tevreden?’ vroeg ze, alsof ik degene was die problemen had gemaakt.

Ik gaf geen antwoord.

Twee dagen later, zonder dat ik iets tegen iemand had gezegd die het tegen Danielle had kunnen zeggen, ontving Sophia een uitnodi-

ging voor haar feest. Die avond kwam ze mijn kamer binnen met een brede, voldane glimlach.

‘Kijk eens, wat ik in de post heb gevonden,’ zei ze en toonde me de invitatie.

Ik begon al te ontkennen dat ik er iets mee te maken had, maar ze legde me het zwijgen op.

‘Ik weet dat jij het niet was. Mijn moeder heeft het gedaan. Ze maakte zich natuurlijk ongerust over haar status in de society.’

Toen verscheurde ze de uitnodiging en gooide hem in de prullenmand, zoals ze ook met die van mij had gedaan. Ze spuugde er ook nog eens op.

‘Over mijn lijk!’ zei ze. Ze draaide zich om en liep weg, smet de deur van mijn kamer achter zich dicht.

Maar de zaterdag daarop ging ze shoppen om een nieuwe jurk te kopen die de mijne in de schaduw zou stellen, al zou hij nog zo duur zijn.

Over haar lijk? Waarschijnlijk had ze een lijkwagen gehoord om haar erheen te brengen, dacht ik heimelijk lachend. Het gaf me het gevoel dat ik een kleine overwinning had behaald, en elke overwinning, hoe gering ook, was een prestatie in dit huis.

Maar ik had moeten denken aan wat zij en haar vriendinnen altijd zo graag zeiden.

‘Wie het laatst lacht, lacht het best.’

Sinds de dood van Virginia Andrews werkt haar familie met een zorgvuldig uitgekozen auteur aan de voltooiing van haar nagelaten verhalen en ideeën en aan het schrijven van nieuwe romans, waartoe ook deze behoort, die zijn geïnspireerd op haar vertelkunst.

Alle namen, personen, plaatsen en gebeurtenissen in dit boek zijn bedacht door de auteur. Elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen of bestaande personen, nog in leven of overleden, berust op puur toeval.

Derde druk, eerste in deze uitvoering, 2017

Oorspronkelijke titel: *Delia's Heart*

Original English language edition © 2009 by The Vanda General Partnership
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with the original publisher, Pocket Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York

V.C. ANDREWS® AND VIRGINIA ANDREWS® are registered trademarks of The Vanda General Partnership

Copyright © 2009, 2017 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Parma van Loon

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagillustratie © Wessel Wessels / Arcangel Images / Imagestore

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4539 1

NUR 335

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.